

σκηφθῇ ὁ κ. Διευθυντὴς αὐτὸ τὸ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ βασανιστήριον τῆς Ὀδοῦ Αἰόλου.

Τί ἀκούομεν;

Ἐν ταῖς γρειτονικαῖς. Θήβαις οἱ ἔμποροι ὑπερετίμησαν τὰ εἶδη των ἐνεκα τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς!!

Ἐ! ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα, κύριε Καλλιγᾶ!

Ὁ ἀστυνομικὸς βοηθὸς κ. Δημ. Πάλλης δικαιολογεῖται λέγων ὅτι αὐτὸς δὲν ἐρράπισε μαθητὴν γυμνασίου ἐκ τῶν ἐπανερχομένων ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐκδρομὴν των, ἀλλὰ μόνον τοῖς συνέστησεν ἡσυχίαν. Ἐρράπισεν ὅμως ἀστυνομικὸς κλητὴρ, τὸν ὁποῖον καὶ κατήγγειλεν ὅπως τιμωρηθῇ. Ὁ βοηθὸς περιωρίσθη μόνον νὰ τοῖς συστήσῃ ἡσυχίαν. Τὸ πρᾶγμα βεβαίως κολάζεται πολὺ· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀστυνομικὴ παρέμβασις εἰς ἐκάτον μαθητὰς ἐπανερχομένους ἀπὸ ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν καὶ χύνοντας ἔπειτα τὴν φαιδρότητα των εἰς τοὺς δρόμους, εἶναι καθ' ἡμᾶς ἐπέμβασις ἀσεβής. Ἀλλὰ ποῖος πταίει, ἐάν ἡ δικαιοσύνη, ὡς μᾶς εἶπον μαθηταὶ καὶ κλητὴρ, δύναται νὰ ραπίσῃ ἕνα, χωρὶς συμμαθηταὶ τοῦ νὰ ἐκδικήσουν τὴν ὕβριν;

Ἀφῆτε λοιπὸν τὸν Γεωργιάδην μὲ τὰ ἄστρα του καὶ ἐγκαλισθῆτε τὸν Φωκιανὸν καὶ τὸν Πύργον μὲ τοὺς γρόνθους των, ἂν θέλητε ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ μέλλον νὰ μελετᾶτε τοὺς διαφόρους πλανήτας.

ΔΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟῦ ΦΟΡΟῦ

Οὔτε ἡ πρόοδος οὔτε οἱ θετικοὶ νόμοι μετέβαλον οὐσιωδῶς τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

στάσει ἀπὸ τοῦ Σανούτου καὶ τὸν Μιρχάν, ὥστε δὲν ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ τὴν σιγανὴν αὐτῶν συνδιάλεξιν, (ἥτις ἄλλως ἐγίνετο ἐν Μαυριτανικῇ γλώσσῃ).

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους θὰ παραλάβω ὡς πλῆρωμα, δύνασαι αὐριοῖν νὰ μοῦ τοὺς μεθύσης, Μιρχάν;

— Διὰ τί, αὐθέντα;

— Θέλω, καθ' ἣν ὥραν θὰ σηκώσωμεν τὴν ἀγκυραν, νὰ εἶναι ὅλοι μεθυσμένοι, εἶπεν ὁ Σανούτσος.

— Ἀρκεῖ νὰ ἔχω οἶνον ἄφθονον, αὐθέντα.

— Θὰ σὲ στείλω εἰδῆσιν δύο ὥρας πρὶν νὰ ἀναχωρήσωμεν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἰξεύρουν ὅποτε ἀναχωροῦμεν.

— Πολὺ καλὰ, αὐθέντα.

— Μιρχάν, ἂν μὲ ὑπηρετήσης, θὰ σὲ ὑπηρετήσω.

— Ἔχε πεποιθήσῃς εἰς ἐμέ.

— Ὅταν θὰ σοὶ στείλω εἰδῆσιν, νὰ εἰξεύρης νὰ εἶσαι ἑτοίμος.

— Ἡσύχασε, αὐθέντα! εἶναι τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε, αὐτὸ μόνον.

— Θὰ τοὺς κάμω στουππὶ, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Θέλεις νὰ ρίψω καὶ κανένα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν;

— Ὅχι· δὲν σοὶ λέγω αὐτό, Μιρχάν!

— Διὰ νὰ δοκιμάσω ἂν εἶναι καλὰ μεθυσμένοι. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν θέλεις, δὲν θὰ τὸ κάμω.

— Μεταχειρίσου ὅποιον τρόπον εἰξεύρεις, Μιρχάν· ἀρκεῖ νὰ μεθύσουν ἐντελῶς.

Πατρίκιοι καὶ πληθεῖς, εἴλωτες καὶ κύριοι, τύραννοι καὶ δούλοι δὲν θὰ λείψωσιν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐάν μεταλλάσωσιν τὰ ἐνόματα, ἡ οὐσία ὅμως μένει ἡ αὐτή.

Ἡ πολιτεία δὲν ἐπραγματοποίησεν ἀκόμη τὴν ἰσότητά μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἡ δὲ ἐκκλησία καλεῖ τοὺς πρώτους αὐτῆς λειτουργοὺς **Πεσπότας**. Ἐν ἄλλο ἀκόμη: ὁ πλούσιος, ὁ ἰσχυρὸς ζητεῖ ν' ἀπορροφήσῃ καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τοῦ ἐνδεοῦς, τοῦ στερουμένου καὶ τὸν ἄρτον· ὁ δὲ πτωχὸς τότε καρδοκεῖ εὐκαιρίαν νὰ καταπῇ ὅλους ὁμοῦ τοὺς πλουσίους. Εἶναι ἡ αἰωνία πάλη. Εἶναι καὶ αὕτη μία φάσις τῆς κοινωνικῆς διαμάχης.

Καὶ ἐν τῇ προκείμενῃ δίκῃ ἔχομεν ἀφ' ἑνὸς τὸν κ. Ρηγάδην ἀντιπροσωπεύοντα καὶ τοῦτον τὸ χρέμα, τὸν ἐγωισμόν, τὸν τύφον, ἐπομένως τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀπάθειαν, τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς νόμους, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐντεταλμένους τὴν φρουρῶσιν τῶν νόμων, ὑπομένοντας ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῶν, γνωρίζοντας καὶ πάραγωνρίζοντας αὐτοὺς..... ἐπομένως καρδοκεῖντας εὐκαιρίαν νὰ συλλαβῶσι ποτε εἰς τοὺς ὄνυχάς των ῥηγάδην τινὰ διὰ νὰ τὸν γδύσωσιν ἐν ὁνόματι τοῦ νόμου!—Καὶ λοιπὸν ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Πειραιῶκος δρόμου στήνουνσι τὴν σκηνὴν των καὶ ἀναμένουνσι τὸν Ρηγάδην.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπεσκέφθη πρότερον τὸ Τελωνεῖον. Εἶναι καὶ αὐτὸ λημέριον. Εἶχε φορολογητέα πράγματα; δὲν εἶχε; ὁ Ρηγάδης λέγει ὄχι! ὁ δημοτικὸς φόρος λέγει ναί! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐφιλονεύει μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τελωνείου καὶ ἀπεχώρησεν ὡς Ἀχιλλεὺς εἰς τὰς ἰδίας σκηνάς.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Ρηγάδης θὰ εἶχε φορολογητέα

— Ἔσο ἥσυχος, αὐθέντα.

— Ἰδοὺ, λάβε τοῦτο.

Καὶ ἐξεβάλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν σφραγιδά του, φέρουσαν σήματα κομητείας μετὰ τοῦ ἐνοματός του. Ἐξέστρεψε τὴν λαβὴν αὐτῆς καὶ διαίρεθείσας εἰς δύο τεμάχια, ἐξῆγαγεν ἐκ τινος κρυπτῆς θήκης σχηματίζουσας τὴν βάσιν κιτρινοχρῶρον τινὰ κόνιν. Ἐλαβε μέρος τῆς κόνεως ταύτης καὶ τὸ ἐτύλιξεν εἰς τεμάχιον χαρτίου.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Μαῦρος.

— Εἶναι κόνις ἐντομοφθόρος, Μιρχάν.

— Πῶς κόνις ἐντομοφθόρος.

— Ῥίψε τοῦτο εἰς τὸν οἶνόν των· καὶ ὅταν τὴν πῶσι, θὰ κοιμηθῶσι τόσον καλῶς, ὥστε δὲν ἔχουνσι νὰ φοβηθῶσι πλέον οὔτε κώνους, οὔτε κορέους.

— Ἀ, ἂ!

— Ἡ ποσότης αὕτη ἡ μικρά, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀποναρκωθῶσι δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες. Εἶναι σφοδρὸν ναρκωτικὸν Μιρχάν.

— Καλὰ, αὐθέντα.

— Ἀν ὅμως κατὰ λάθος ρίψῃς ὅλην τὴν κόνιν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ ἐνός, θὰ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Ἀλήθεια;

— Μὴ θελήσῃς νὰ δοκιμάσῃς, πανοῦργε· πρόσεξε, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ παίζωμεν.

πράγματα· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι διὰ τοῦ τελωνείου διήλθεν ἀνενόγητος μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν πραγμάτων τῆς μάμμης του, καὶ ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὁ Ρηγάδης δὲν θὰ εἶχε φορολογητέα πράγματα.

Ἀλλὰ διατί δὲν ἔλαβε τὴν διαβατήριον οὕτως εἶπεν πιστοποιήσιν παρὰ τοῦ Τελωνείου, ἥτις θὰ τὸν ἐλύτρωνε καὶ ἀπὸ τὰς βασάνους τοῦ δημοτικοῦ φόρου; καὶ ἰδοὺ τρίτον συμπέρασμα, ἀλάθαστον πλέον, ὅτι ὁ Ρηγάδης εἶχε καὶ δὲν εἶχε φορολογητέα πράγματα. Ἀφίνομεν λοιπὸν ἐδῶ τὸν κ. Ρηγάδην ἐν τῷ μεταχειμῶν τοῦ λαθρεμπορίου καὶ μὴ καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὸ ἀρματωλῆκι τοῦ δημοτικοῦ φόρου.

Οἱ κύριοι οὗτοι ἐκράτησαν τὴν ἀμαξάν τοῦ θυματός των καὶ σχεδὸν χωρὶς ν' ἀνοίξουν τὰ κιβώτια τῆς μάμμης μαντεύουσι τὴν ἀξίαν τῶν περιεχομένων αὐτῶν.

— Δώσατέ μας λέγουν 200 δραχμὰς καὶ περνᾶτε. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ μάμμη ὀλίγον καὶ θὰ ἐλειποφύχει. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀσθενοῦσα ἔκτοτε δὲν ἐνεφανίσθη ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον· ὁ ἔγγονος ὀλίγον καὶ θὰ ὀλιγοθύμει, ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἔδωκε χεῖρα βοήθειας καὶ εἰς τὰ δύο... μπαούλα, ἄτινα κατετέθησαν ἐν τῷ δημοτικῷ φόρῳ!

Συνῆλθε βαθμυδὸν ὁ κ. Ρηγάδης.

— Δός με, εἶπεν εἰς τὸν Ἑρνάνην, τὰ ρέστα ἀπὸ αὐτὸ τοῦ χαρτί, καὶ τοῦ ἔδειξε χαρτονόμισμα τῶν 500 φράγκων.

— Δὲν ἔχω, ἀπαντᾷ ἱποτικώτατα, ἀντὶ νὰ τοῦ το πάρη ὁλόκληρον, ὁ ἥρως τῶν φόρων.

— Ρεφερέ! ἀναφωνεῖ ὁ κ. Ρηγάδης πρὸς τοὺς ἀμαξηλάτας, καὶ σπεύδουν ὅλοι νὰ συνεισφέρουν ὅ,τι ἐκρατοῦσαν...

Ἀλλὰ τώρα ὁ δημοτικὸς εἰσπράκτωρ μεταβάλλεται εἰς κήρυκα πλειστηριασμῶν καὶ — δός με, λέγει, 150... δός 100...

— Λάβετα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ αἰχμᾶλωτος, καὶ ἐλευθεροῦ-

ται μετὰ τῆς μάμμης του, τῶν ἀμαξηλατῶν, καὶ τῶν δύο ἐπιδίκων μπαούλων.

Συμπέρασμα. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἐγὼ βλέπω δύο ἐνόχους, καὶ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικαστηρίου θὰ κατεδίκαζα τὸν κ. Ρηγάδην ὡς ὑποτιθέμενον λαθρεμπορὸν ζητήσαντα διὰ τῶν ἐντέρων ἀσυνειδήτου τινος τελωνοφύλακος νὰ διολισθήσῃ ἀφορολόγητος, τοὺς δὲ ὑπαλλήλους τοῦ δημοτικοῦ φόρου θὰ κατεδίκαζον ὡς διαπράξαντας *ληστείαν* ἐν τῇ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ κεντρικωτάτῃ ἐδῶ.

Μάγια:.

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΣΟΝΝΕΤΑ

I

Χαρὰ 'ς τὴ γῇ ποῦ χαίρεται τέτοιους ξανθοὺς χειμῶνας,
Τέτοια γεροπαλλήκαρα μὲ ὄψι ῥοδισμένη!
Στὸ Φάληρο, 'ς τὸ Στάδιο, 'ς τοῦ Φίσερ, 'ς τῆς κολώννας,
Ὁ ἥλιος κάθε ἀνθρώπο σὰν ἄνθος ἀνασταίνει.

Γιὰ ἰδέε' τους πῶς στοιβάζονται, 'ς τὸ δρόμο, 'σὰ' χελῶνες
Ποῦ εἰν' ἑτοιμὲς γιὰ πούλημα; καὶ πᾶν' ἀνταμωμένοι!
Τῇ μέρᾳ! γάντια καὶ ποδιὰς καὶ σκουφίαις καὶ κορδῶνες,
Γέροι μὲ τὸν ταμπάκο τους, καὶ νέοι μυρωμένοι,

Παιδιά, ἐργάται, φοιτηταί, ὑπαλλήλοι περνᾶνε,
Καὶ τρέχουν γιὰ νὰ τὴ χαροῦν μὲ φτερωμένα βήματα.
Ἀνησυχία καὶ καὶ καῦμός 'ς τὴν ὄψι τους. — Ποῦ πᾶνε;

Ῥωτᾷς;

Ὁ ἥλιος πνίγεται σὲ μένεξέδων κύματα,
Κι' ὅλοι ἐκεῖνοι στριμοχτοί, σκαστοί, ψόφιοι ἀπὸ πείνα
Γλεντοῦνε μέσα 'ς τὴ Βουλὴ, χορταίνουνε Δουζίνα...

Ῥονουλουλού.

— "Ὅχι, αὐθέντα. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ὁ καιρὸς οὗτος.

— Πιστεύω ὅτι ταχέως θὰ ἔλθῃ, Μιρχάν.

Καὶ ἀντήλλαξαν φοβερὸν μειδίαμα.

— Καθ' ἣν ὥραν σοὶ παραγγεῖλω ὅτι μέλλω νὰ ἐπιβιθασθῶ, αἱ ἄγκυραι νὰ εἶναι σηκωμέναι, πλὴν μιᾶς, τῆς μικροτέρας, οἱ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κάλοι λεγόμενοι. Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, νὰ τοῖς δώσης νὰ πῶσιν εἰς τὴν ὑγιάν μου.

— Ἐχει καλῶς.

— Καὶ νὰ τοὺς ῥίψῃς εἰς τὰ ποτήρια τὴν εὐεργετικὴν ταύτην κόνιν.

— Ἐχει καλῶς

— Ἐγὼ θὰ ἐπιβιθασθῶ εἰς τὴν γαλέραν μετὰ δύο ἢ τριῶν φίλων. Εἰς πᾶν ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἐκπλαγῇς, ἀλλὰ νὰ εἶσαι ἑτοιμος νὰ ὑπακούσης εἰς τὸ νεῦμά μου.

— Καλῶς, αὐθέντα.

Ὁ Σανοῦτος μετὰ τὴν συνωμοσίαν ταύτην ἀπαχαιρέτησε τὸν Μαῦρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΔΩΡΟΝ, ΔΑΝΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΡΠΑΓΗ

Ἀποβιβασθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν ὁ Σανοῦτος μετέβη κατ' εὐθείαν παρὰ τῷ Μούχρᾳ καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι προὔτίθετο νὰ

ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον. Ἐδανείσθη παρ' αὐτοῦ ἑκατοντάδα φλωρίων, ἐμίσθωσε ναύτας καὶ παρεσκευάσθη πρὸς ἀπόπλουν.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἐσκέφθη φαίνεται ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἐφαντάσθη ὕστερον νὰ τῷ προτείνῃ, εἶναι ὅτι ἐπεθύμει κατὰ τὴν προσεχῇ νύκτα νὰ ἐορτάσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸν ἀπόπλουν του καὶ προσεκάλει τὸν ξενιστὴν του μετὰ τῆς κυρίας νὰ συνορτάσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἴω. Μούχρας ἐξέφρασεν ἐνδοιασμὸν περὶ τοῦ ἂν ἡ σύζυγός του ἠδύνατο νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πρόσκλησιν ταύτην διότι, τῷ ἐφάνετο, εἶπε, πολὺ ἀσθενής. Ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' αὐτόν, προθύμως ἤθελε τὴν δεχθῇ.

— Θὰ λυπηθῶ πολὺ, ἂν ἡ ἀξιοτίμος σύζυγός σας δὲν μὲ τιμήσῃ, εἶπεν ὁ Σανοῦτος.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ξένε μου.

Ἀλλὰ παρὰ πάσας τὰς προκαταλήψεις τοῦ Μούχρα, ὅτε ἡ Αὐγούστα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ ξένος τῇ ἀπέτεινε τὴν πρόσκλησίν του, αὕτη τὴν ἐδέχθη προθύμως.

— Διατί ὄχι, κύριε; ἀφοῦ ἀναχωρεῖτε τόσον ταχέως.

— Ἀναχωρῶ, κυρία.

— Ἀσυγκαταβάτως, κύριε, αὐριον;

— Ναί, ἀνυπερθέτως, κυρία μου.

— Τότε θὰ εὐχαριστηθῶμεν νὰ διέλθωμεν μίαν ὥραν ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου σας καὶ νὰ σᾶς εὐχηθῶμεν τὸ κατευόδιον.

— Εὐχαριστῶ, κυρία.

Ὁ Σανοῦτος κατέπιεν ὡς σίελον τὸν θρίαμβόν του καὶ τὴν